

JULIA
NAÇI

E

BIBLIOTEKA

SHETIT

SJH-1

N 23

GJËROKASTËR

Ditëlindje

891.P83-1

N13

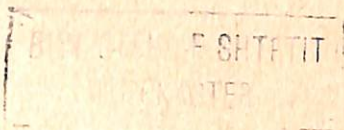
S

JULIA NAÇI

DITELINDJE

-vjersha-

~~13247~~
13829

PARTISË

Ti s'më the,
e si mund të më thoshje që këngën e parë
të ta kushtoja ty?
Po ti gjirin më dhe
ndaj nga goja ime për ty gjithë jetën do pikojë
dashuri.

Ti s'më the,
e si mund të më thoshje që këngën e parë
të ta kushtoja ty?
Po ti lirinë më dhe,
ndaj zemra ime çdo çast shpërndan nëpër deje
dashurinë për ty, o nëna e nënave Parti.

ECIM NË ASFALTIN E DRITAVE

Era i mori fjalët e tyre,
i përplasi tej, me oshëtimë.
Ata janë pjellë errësire
dhe, pas natës, si pas murit rrinë.

— Mos ki frikë — kështu më the ti —
në asfalt jemi duke ecur ne...
Dashuri e lirë, o vashë, tashti
spërkatet nga dritat kudo në Atdhe.

Kurrkush nuk i ka dritat tona,
rrugën kaq të gjerë kurrkush nuk e ka.
Prapanikët janë grimca, milingona,
dashuria jonë — si qielli përmbi ta.

Jo, nuk trembem nga fjalët tinzare,
frikë s'do kem se ty të kam pranë.
Dashura jonë: dritat, fushat, malet,
skutë e tyre është një birucë n'mejhanë...

EJA NË VALLE

Qielli me yje u mbush,
toka me miliona llampa.
Nuk di pse ndjeva veten ngushtë,
për në vallëzim s'më bënin hapat. . .

Në katër horizontet e Atdheut tim
digjej, digjej, posi shkarpat, nata.
Ne këtë qiell dritash e montuam vetë.
E prapë na duhet ca më shumë guxim
që shiritin e inaugurimit
me vallëzimin tonë ta presim shpejt.

Veç zëri yt mua më përmend:
— Eja, në vallen e dritave, eja. . .
Mbështeta kokën në kraharorin tënd,
si, pas shiut,
në një cep të qiellit të larë mbështetet reja.

KRENARI

Unë zbrita nga bjeshkët e buta
në qytetin e madh e plot zhurmë;
në rreshta ushtarësh u futa,
hodha krahëve kapotën e murme.

Unë, vajza e ndrojtur, e urtë,
që marshoj me rrobat ushtarake,
hedh hapin në jetë e sigurtë,
shkel ashpër mendimet tinzake;

dhe kam në zemër kaq zjarr,
që më ndez një qiell dëshirash!
Ndaj atdheut me pushkë në krahë
i rri roje, i mbroj hapësirat!

ZOGJTË E ËNDRRAVE FILLUAN KËNGËN

Ti ike,
ike dhe the
se mua, si një kob i zi,
do ma gërryente shpirtin vetëmia,
se e nesërmja ime me gjurmët e tua do të tretej,
se dashuria ime do të mbetej
si rroba e re,
e kyçur në dollap, ku nga mëria do brehej,
si rroba nga mola...
Kur ike kështu më the.
Dhe, — pse ta fsheh? —
për një çast zogjtë e ëndrrave të mia këngët i
pre në,
ngjyra e fjalëve të mia u zbe,
gjethet e kujtimeve pa vaditur mbenë...

Unë s'doja të ndodhte kështu, po ja, ndodhi!
Vërtet mendimi yt më ra si suferinë,

po fjala s'të doli.

Në aksion unë përtërita dashurinë,

(aty ku më thoshje se s'duhej të shkoja

kursesë...).

Zogjtë e ëndrrave të mia ja nisën këngës përsëri
dhe kujtimet bisqe të rinj buluan plot.

Tashti, ty të pyes: Nga ne kush është më i fortë,
kush është më i ri?

KËNGËTARI E SHOQJA IME

Ai këndonte për detin e gjerë,
për qiellin e kaltër këndonte...
Shoqja ime ish kredhur e tëra
në këngën që diç i kujtonte...

Ne të gjithave na pëlqente shumë
djali, që ish gazmor në jetë e në skenë.
Po, gjer atë çast, ku ta dija unë
se, veç asaj, —
të gjitha thjesht spektatore qemë?